

Στο νησί

Tracey Garvis Graves

Στο νησί

Μετάφραση Παλμύρα Ισμυρίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *On the island*

Συγγραφέας: Tracey Garvis Graves

Μετάφραση: Παλμύρα Ισμουρίδου

Διόρθωση: Δημήτρης Λυμπερόπουλος

© 2013, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2013

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-484-436-4

Στη Μείρα

Ιούνιος 2001

Η μουν τριάντα ετών όταν το υδροπλάνο στο οποίο επέβαινα μαζί με τον Τι Τζέι Κάλαχαν έπεσε στον Ινδικό ωκεανό. Ο Τι Τζέι ήταν δεκαέξι χρόνων, και είχαν περάσει τρεις μήνες από τη θεραπεία στην οποία είχε υποβληθεί για την αντιμετώπιση του λεμφώματος Χόντζκινς. Ο πιλότος, ο Μικ, πέθανε προτού πέσουμε στο νερό.

Στο αεροδρόμιο με ξεπροβόδισε ο σύντροφός μου, ο Τζον, παρόλο που ήταν τρίτος στη σειρά της λίστας των ανθρώπων που ήθελα να με ξεπροβόδισουν, πιο κάτω από τη μαμά και την αδερφή μου, τη Σάρα. Ανοίξαμε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος, σέρνοντας ο καθένας από μια μεγάλη τροχήλατη βαλίτσα, κι εγώ αναρωτιόμουν αν όλο το Σικάγο είχε αποφασίσει να ταξιδέψει αεροπορικώς εκείνη τη μέρα. Όταν επιτέλους φτάσαμε στο γκισέ της US Airways, η υπάλληλος μου χαμογέλασε, κόλλησε στη βαλίτσα μου μια ετικέτα και μου έδωσε την κάρτα επιβίβασης.

«Ευχαριστώ, δεσποινίς Έμερσον. Είστε έτοιμη, τις αποσκευές σας θα τις παραλάβετε στο Μαλέ. Σας εύχομαι ένα ασφαλές ταξίδι».

Έχωσα την κάρτα επιβίβασης στην τσάντα μου και γύρισα να χαιρετήσω τον Τζον.

«Ευχαριστώ που με έφερες στο αεροδρόμιο».

«Θα σε συνοδέψω μέχρι την έξοδο, Άννα».

«Δεν είναι ανάγκη», είπα κουνώντας το κεφάλι.

Ο Τζον δαγκώθηκε.

«Το θέλω».

Προχωρήσαμε σιωπηλοί, ακολουθώντας το αργοκίνητο ρεύμα των επιβατών. Στην έξοδο, ο Τζον με ρώτησε:

«Πώς είναι;»

«Κοκαλιάρης και φαλακρός».

Επιθεώρησα το πλήθος και, όταν εντόπισα τον Τι Τζέι, χαμογέλασα, επειδή τώρα είχε κοντά καστανά μαλλιά. Του κούνησα το χέρι κι εκείνος με χαιρέτησε μ' ένα νεύμα, ενώ την ίδια στιγμή το αγόρι δίπλα του τον σκούντησε στα πλευρά.

«Ποιο είναι το άλλο αγόρι;» ρώτησε ο Τζον.

«Νομίζω ότι είναι ο φίλος του ο Μπεν».

Τα αγόρια κάθονταν χύμα στο κάθισμά τους και ήταν ντυμένα όπως τα περισσότερα δεκαεξάχρονα: φαρδιά αθλητική βερμούδα, μακό μπλούζα και λυτά αθλητικά παπούτσια. Στο πάτωμα πλάι στα πόδια του Τι Τζέι ήταν πεταμένο ένα σκούρο μπλε σακίδιο.

«Είσαι σίγουρη ότι θέλεις πραγματικά να κάνεις αυτό που πας να κάνεις;» ρώτησε ο Τζον και έχωσε τα χέρια στις κωλότσεπες καρφώνοντας το βλέμμα στη φθαρμένη μοκέτα του αεροδρομίου.

Ένας από τους δυο μας πρέπει να κάνει κάτι, δε γίνεται διαφορετικά. «Ναι».

«Θα σε παρακαλέσω να μην πάρεις βιαστικές αποφάσεις πριν από την επιστροφή σου».

Απέφυγα να επιστημάνω την ειρωνεία του πράγματος.

«Όχι, το 'παμε αυτό».

Εντούτοις, στην πραγματικότητα δεν υπήρχε παρά μόνο μία επιλογή. Απλώς προτίμησα να το αναβάλω ως το τέλος του καλοκαιριού.

Ο Τζον με αγκάλιασε απ' τη μέση και μου έδωσε ένα φιλί που κράτησε περισσότερο απ' όσο θα 'πρεπε σε δημόσιο χώρο. Αποτραβήχτηκα ενοχλημένη. Με την άκρη του ματιού πρόσεξα ότι ο Τι Τζέι και ο Μπεν τα παρακολουθούσαν όλα.

«Σ' αγαπώ», μου είπε ο Τζον.

Έγνεψα καταφατικά.

«Το ξέρω».

Παραιτημένος, σήκωσε τη χειραποσκευή μου και πέρασε το λουρί στον ώμο μου.

«Καλό ταξίδι. Τηλεφώνησέ μου όταν φτάσεις».

«Εντάξει».

Ο Τζον έφυγε κι εγώ τον κοίταζα καθώς τον κατάπινε το πλήθος. Έπειτα έσιαξα τη φούστα μου και κατευθύνθηκα προς τα παιδιά, που φρόντισαν αμέσως να χαμηλώσουν το βλέμμα.

«Γεια σου, Τι Τζέι. Είσαι στις ομορφιές σου. Έτοιμος για αναχώρηση;»

Τα καστανά μάτια του συνάντησαν φευγαλέα τα δικά μου.

«Ναι, αμέ».

Είχε πάρει βάρος και το πρόσωπό του δεν ήταν τόσο ωχρο. Φορούσε σιδεράκια στα δόντια, πράγμα που δεν είχα προσέξει στην προηγούμενη συνάντησή μας, και είχε ένα μικρό σημάδι στο πιγούνι.

«Γεια. Είμαι η Άννα», συστήθηκα στο αγόρι που καθόταν δίπλα του. «Εσύ θα πρέπει να είσαι ο Μπεν. Πώς πήγε το πάρτι σου;»

Ο Μπεν κοίταξε σαστισμένος τον Τι Τζέι.

«Ε... εντάξει».

Έβγαλα το κινητό μου και τσέκαρα την ώρα.

«Επιστρέφω αμέσως. Τι Τζέι, θέλω να τσεκάρω την πτήση μας».

Καθώς απομακρυνόμουν, άκουσα τον Μπεν να λέει:

«Μαλάκα, η μπειμπισίτερ σου είναι κανόνι».

«Είναι δασκάλα μου, ρε βλαμμένο».

Τα σχόλιά τους με άφησαν αδιάφορη. Δίδασκα σε γυμνάσιο και θεωρούσα τις κουβέντες των φορτωμένων ορμόνες αγοριών ως μια από τις σχετικά ανώδυνες δυσκολίες του επαγγέλματος.

Αφού επιβεβαίωσα ότι δεν είχε αλλάξει η ώρα της πτήσης μας, επέστρεψα και κάθισα στην άδεια θέση δίπλα στον Τι Τζέι.

«Έφυγε ο Μπεν;»

«Ναι. Η μαμά του βαρέθηκε να κάνει κύκλους γύρω από το αεροδρόμιο. Δεν την άφησε να έρθει μαζί μας».

«Θέλεις να σου φέρω κάτι να φας;»

Ο Τι Τζέι κούνησε το κεφάλι δεξιά αριστερά.

«Δεν πεινάω».

Καθίσαμε σωπαίνοντας αμήχανα μέχρι την ώρα της επιβίβασης. Ο Τι Τζέι με ακολούθησε στον στενό διάδρομο στην πρώτη θέση.

«Μήπως προτιμάς το παράθυρο;» τον ρώτησα.

Ο Τι Τζέι σήκωσε τους ώμους.

«Καλά, εντάξει. Ευχαριστώ».

Παραμέρισα για να τον αφήσω να περάσει κι ύστερα κά-

θισα δίπλα του και έδεσα τη ζώνη μου. Έβγαλε ένα φορητό σιντί πλέρικ απ' το σακίδιό του και φόρεσε τα ακουστικά, δείχνοντάς μου με ευγενικό τρόπο ότι δεν είχε όρεξη για κουβέντα. Έβγαλα το βιβλίο μου, το αεροπλάνο απογειώθηκε, και αφήσαμε πίσω μας το Σικάγο.

Οι αναποδιές άρχισαν στη Γερμανία. Κανονικά η πτήση από το Σικάγο μέχρι το Μαλέ –την πρωτεύουσα των νησιών που αποτελούν τις Μαλδίβες– έπρεπε να διαρκέσει λίγο παραπάνω από δεκαοχτώ ώρες, αλλά λόγω μηχανικών προβλημάτων και καθυστερήσεων εξαιτίας του καιρού, καταλήξαμε να περάσουμε το υπόλοιπο της μέρας και τη μισή νύχτα στο Διεθνές Αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης περιμένοντας η αεροπορική εταιρεία να μας βάλει σε άλλη πτήση. Στις τρεις το πρωί, αφού επιτέλους οριστικοποιήθηκε ότι θα ταξιδεύαμε με την επόμενη πτήση, καθίσαμε στα σκληρά πλαστικά καθίσματα. Ο Τι Τζέι έτριψε τα μάτια του.

Έδειξα μια σειρά από άδεια καθίσματα.

«Ξάπλωσε, αν θέλεις».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», είπε εκείνος πνίγοντας ένα χαμοουρητό.

«Έχουμε ακόμα κάμποσες ώρες μέχρι την αναχώρησή μας. Καλύτερα να πάρεις έναν υπνάκο».

«Εσύ δεν είσαι κουρασμένη;»

Ήμουν πτώμα, αλλά ο Τι Τζέι πιθανότατα είχε μεγαλύτερη ανάγκη από εμένα για ξεκούραση.

«Είμαι εντάξει. Κοιμήσου, μην έχεις έννοια».

«Είσαι σίγουρη;»

«Απολύτως».

«Σύμφωνοι». Μου χαμογέλασε αμυδρά. «Ευχαριστώ».

Ο Τι Τζέι ξάπλωσε στα καθίσματα και αποκοιμήθηκε σχεδόν αμέσως.

Παρακολουθούσα από το παράθυρο τα αεροπλάνα που προσγειώνονταν και απογειώνονταν, έβλεπα τα κόκκινα φώτα τους να αναβοσβήνουν στον νυχτερινό ουρανό. Ο δυνατός κλιματισμός μου προκάλεσε ανατριχίλα, καθώς φορούσα φούστα και αμάνικο μπλουζάκι. Επισκέφτηκα την πλησιέστερη τουαλέτα, φόρεσα το τζιν και τη μακρυμάνικη μπλουζά που είχα πάρει μαζί μου στη χειραποσκευή, και κατόπιν αγόρασα καφέ. Όταν κάθισα ξανά πλάι στον Τι Τζέι, άνοιξα το βιβλίο μου και διάβασα. Τον ξύπνησα τρεις ώρες αργότερα, όταν τα μεγάφωνα ανήγγειλαν την πτήση μας.

Στη Σρι Λάνκα υπήρξαν κι άλλες καθυστερήσεις –αυτή τη φορά λόγω έλλειψης ιπτάμενου προσωπικού– και όταν πια προσγειωθήκαμε στο Διεθνές Αεροδρόμιο του Μαλέ στις Μαλδίβες, απ' όπου θα πετούσαμε με υδροπλάνο άλλες δυο ώρες μέχρι το νησί όπου οι Κάλαχαν είχαν νοικιάσει σπίτι, είχα συμπληρώσει τριάντα ώρες ξύπνια. Τα μηνίγγια μου χτυπούσαν και τα μάτια μου έκαιγαν και με έτσουζαν. Όταν μας πληροφόρησαν ότι δεν υπήρχε κράτηση για μας, ανοιγόκλεισα τα μάτια για να αναχαιτίσω τα δάκρυά μου.

«Αφού έχω τον αριθμό επιβεβαίωσης της κράτησης», είπα στον υπάλληλο του γκισέ βάζοντας μπροστά του το απόκομμα. «Κάναμε αλλαγή κράτησης προτού αναχωρήσουμε από τη Σρι Λάνκα. Δυο θέσεις στα ονόματα Τι Τζέι Κάλαχαν και Άννα Έμερσον. Μπορείτε να κοιτάξετε ξανά, σας παρακαλώ;»

Ο υπάλληλος του γκισέ έψαξε ξανά στον υπολογιστή του.

«Λυπάμαι. Τα ονόματά σας δεν περιλαμβάνονται στη λίστα. Το υδροπλάνο είναι πλήρες».

«Δεν έχει άλλη πτήση;»

«Σε λίγο θα νυχτώσει. Τα υδροπλάνα δεν πετούν μετά τη δύση του ήλιου». Βλέποντας το εμβρόντητο ύφος μου, με λυπήθηκε. Πληκτρολόγησε κάτι στον υπολογιστή και σήκωσε το τηλέφωνο. «Θα δω τι μπορώ να κάνω».

«Σας ευχαριστώ».

Επισκεφτήκαμε με τον Τι Τζέι ένα μικρό κατάστημα με είδη δώρων και αγόρασα δυο μπουκάλια νερό.

«Θέλεις;»

«Όχι, ευχαριστώ».

«Καλύτερα να το πάρεις και να το βάλεις στο σακιδιό σου», του είπα δίνοντάς του το ένα μπουκάλι. «Ίσως θελήσεις αργότερα».

Έβγαλα από την τσάντα μου ένα μπουκαλάκι με Τάιλενολ, έριξα δύο στην παλάμη μου και τα κατάπια με μια γουλιά νερό. Καθίσαμε κάπου και τηλεφώνησα στην Τζέιν, τη μητέρα του Τι Τζέι, για να της πω να μη μας περιμένει απόψε.

«Υπάρχει πιθανότητα να μας βρουν πτήση, αλλά δε νομίζω ότι θα φύγουμε απόψε. Τα υδροπλάνα δεν πετούν νύχτα, επομένως ίσως χρειαστεί να διανυκτερεύσουμε στο αεροδρόμιο».

«Λυπάμαι, Άννα. Φαντάζομαι ότι θα 'σαι ξεθεωμένη», είπε η Τζέιν.

«Μπα, δεν υπάρχει πρόβλημα. Αύριο θα είμαστε εκεί, αυτό είναι βέβαιο». Σκέπασα το ακουστικό με την παλάμη μου. «Θέλεις να μιλήσεις στη μαμά σου;»

Ο Τι Τζέι στραβομουτσούνιασε και αρνήθηκε μ' ένα νεύμα του κεφαλιού.

Είδα τον υπάλληλο των εισιτηρίων να μου κουνάει το χέρι. Χαμογελούσε.

«Τζέιν, κοίτα να δεις, θαρρώ πως...»

Ξαφνικά η επικοινωνία διακόπηκε. Έβαλα ξανά το κινη-

τό στην τσάντα μου και πλησίασα στο γκισέ κρατώντας την ανάσα μου.

«Ένας από τους πιλότους των πτήσεων τσάρτερ μπορεί να σας μεταφέρει στο νησί», είπε ο υπάλληλος. «Οι επιβάτες που θα πετούσαν μαζί του είχαν καθυστέρηση στη Σρι Λάνκα και αναμένεται να φτάσουν αύριο το πρωί».

Αναστέναξα με ανακούφιση και του χαμογέλασα.

«Υπέροχα. Σας ευχαριστώ για τη βοήθεια. Ειλικρινά, με υποχρεώνετε».

Προσπάθησα να τηλεφωνήσω ξανά στους γονείς του Τι Τζέι, αλλά η σύνδεση ήταν αδύνατη. Ήλπιζα ότι θα είχα σήμα όταν θα φτάναμε στο νησί.

«Ετοιμος, Τι Τζέι;»

«Ναι, αμέ», μου απάντησε σηκώνοντας το σακίδιό του.

Ένα μίνιμπας μας άφησε στο σταθμό των αεροταξί. Παραλάβαμε την κάρτα επιβίβασης από το γκισέ και βγήκαμε έξω.

Το κλίμα στις Μαλδίβες μού θύμιζε τη σάουνα στο γυμναστήριό μου. Μόλις πάτησα έξω το πόδι μου, κόμποι ιδρώτα σχηματίστηκαν στο μέτωπο και στο σβέρκο μου. Το τζιν και η μακρυμάνικη μπλούζα εγκλώβισαν τον ζεστό και υγρό αέρα πάνω στο σώμα μου κι εγώ μετάνιωσα που δεν είχα την προνοητικότητα να φορέσω πιο δροσερά ρούχα.

Αραγε κάνει διαρκώς τόση ζέστη;

Ένας υπάλληλος του αεροδρομίου στεκόταν στην αποβάθρα δίπλα στο υδροπλάνο που σκαμπανέβαζε ελαφρά στην επιφάνεια του νερού. Μας έκανε νόημα. Όταν ο Τι Τζέι κι εγώ πήγαμε κοντά του, μας άνοιξε την πόρτα κι εμείς σκύψαμε και μπήκαμε στην καμπίνα.

Ο πιλότος καθόταν στο κάθισμά του και έτρωγε τσίζμπεργκερ. Μας χαμογέλασε με το στόμα μπουκωμένο.

«Γεια, είμαι ο Μικ», είπε κι έπειτα μάσησε την μπουκιά του και την κατάπιε. «Ελπίζω να μην έχετε αντίρρηση να τελειώσω πρώτα το δείπνο μου».

Φαινόταν γύρω στα πενήντα οχτώ, πενήντα εννιά και ήταν τόσο χοντρός που με δυσκολία χωρούσε στη θέση του κυβερνήτη. Φορούσε χακί βερμούδα με εξωτερικές τσέπες και το πιο φαρδύ, φανταχτερό μακό μπλουζάκι που είχα δει ποτέ. Επίσης ήταν ξυπόλυτος. Το πάνω χείλος και το μέτωπό του ήταν ιδρωμένα. Μόλις έφαγε την τελευταία μπουκιά του τσίζμπεργκερ, σκούπισε το πρόσωπό του με μια χαρτοπετσέτα.

«Εγώ είμαι η Άννα κι αυτός είναι ο Τι Τζέι», είπα χαμογελώντας και του έτεινα το χέρι. «Με την ησυχία σου, δε μας πειράζει».

Το DHC-6 Twin Otter είχε δέκα θέσεις και μύριζε κηροζίνη και μούχλα. Ο Τι Τζέι έδωσε τη ζώνη του και κοίταξε έξω απ' το παράθυρο. Εγώ κάθισα στο αντικρινό κάθισμα δίπλα στο διάδρομο, έχωσα την τσάντα και το σάκο μου κάτω από τη θέση μου και έτριψα τα μάτια μου. Ο Μικ άναψε τις μηχανές. Ο θόρυβος σκέπασε τη φωνή του, αλλά όταν γύρισε πλάι το κεφάλι, κατάλαβα ότι μιλούσε στον ασύρματο. Το υδροπλάνο ξεκόλλησε από την αποβάθρα, ανέπτυξε ταχύτητα και σε λίγο ήμαστε στον αέρα.

Βλαστήμησα την αδυναμία μου να κοιμηθώ σε αεροπλάνο. Πάντα ζήλευα αυτούς που το 'ριχναν στον ύπνο αμέσως μετά την απογείωση και ξυπνούσαν μόλις οι τροχοί άγγιζαν ξανά το διάδρομο στην προσγείωση. Έκλεισα τα μάτια μήπως και γλαρώσω, αλλά ο ήλιος που έμπαινε από τα παράθυρα και το αποσυντονισμένο βιολογικό ρολόι μου δε μου επέτρεψαν να αποκοιμηθώ. Όταν ξανάνοιξα τα μάτια, παραιτούμενη από την προσπάθεια, τσάκωσα τον Τι Τζέι να με

κοιτάζει. Αν κρίνουμε από την έκφραση του προσώπου του και τη δική μου έξαψη, ήταν φανερό ότι και οι δυο αισθανθήκαμε αμήχανα. Ο Τι Τζέι απέστρεψε το βλέμμα, έβαλε το σακιδιό του για μαξιλάρι και σε λίγα λεπτά είχε αποκοιμηθεί.

Μην μπορώντας να χαλαρώσω από την υπερένταση, έλυσά τη ζώνη ασφαλείας και πλησίασα τον Μικ για να μάθω σε πόση ώρα θα προσθαλασσωνόμασταν.

«Σε μία, μιάμιση ώρα», μου απάντησε και έδειξε τη θέση του συγκυβερνήτη. «Κάθισε, αν θέλεις».

Κάθισα και έδεσα τη ζώνη. Σκιάζοντας τα μάτια, κοίταξα τη συναρπαστική θέα. Πάνω, ο βαθυκύανος ουρανός ήταν ανέφελος. Κάτω, ο Ινδικός ωκεανός ήταν μια δίνη στις αποχρώσεις του τρκουάζ.

Ο Μικ έτριψε το στήθος του με τη γροθιά του και κατόπιν έπιασε ένα σωληνάριο με αντιόξινες παστίλιες κι έβαλε μια στο στόμα.

«Έχω καούρα. Να τι παθαίνω για να τρώω τσίζμπεργκερ. Όμως δεν είναι πολύ πιο νόστιμο από τις σαλάτες;»

Γέλασε κι εγώ συμφώνησα μ' ένα νεύμα του κεφαλιού.

«Από πού είστε;»

«Από το Σικάγο».

«Και τι κάνεις στο Σικάγο;» ρώτησε ο πιλότος χώνοντας ακόμα μια αντιόξινη παστίλια στο στόμα του.

«Διδάσκω αγγλικά στην πρώτη Λυκείου».

«Α, επομένως έχεις ελεύθερα τα καλοκαίρια».

«Όχι ακριβώς. Συνήθως τα καλοκαίρια παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα». Έδειξα τον Τι Τζέι. «Οι γονείς του με προσέλαβαν να τον βοηθήσω να καλύψει τα κενά του. Είχε εκδηλώσει λέμφωμα Χόντζκινς και έχασε πολλούς μήνες μαθημάτων».

«Καλά το κατάλαβα ότι ήσουν πολύ νέα για να είσαι η μαμά του».

Χαμογέλασα.

«Οι γονείς του και οι αδερφές του έφυγαν λίγες μέρες νωρίτερα».

Δεν μπόρεσα να ταξιδέψω μαζί με τους Κάλαχαν, γιατί το δημόσιο σχολείο όπου δίδασκα διέκοπτε για το καλοκαίρι λίγες μέρες αργότερα από το ιδιωτικό σχολείο όπου φοιτούσε ο Τι Τζέι. Όταν το έμαθε ο Τι Τζέι, έπεισε τους γονείς του να τον αφήσουν να μείνει στο Σικάγο το Σαββατοκύριακο και να πετάξει μαζί μου. Η Τζέιν Κάλαχαν μου είχε τηλεφωνήσει για να με ρωτήσει αν συμφωνούσα.

«Ο φίλος του ο Μπεν κάνει πάρτι και ο Τι Τζέι δε θέλει να το χάσει. Σίγουρα δεν έχεις αντίρρηση;» με ρώτησε.

«Καμία απολύτως», την διαβεβαίωσα. «Έτσι θα μας δοθεί η ευκαιρία να γνωριστούμε».

Τον Τι Τζέι τον είχα δει μόνο μια φορά, τότε που μίλησα με τους γονείς του. Θα χρειαζόταν λίγος χρόνος μέχρι να σπάσει ο πάγος. Έτσι γινόταν πάντα όταν αναλάμβανα καινούργιο μαθητή και μάλιστα έφηβο.

Η φωνή του Μικ διέκοψε τις σκέψεις μου.

«Πόσο καιρό θα μείνετε;»

«Όλο το καλοκαίρι. Νοίκιασαν σπίτι στο νησί».

«Ο μικρός είναι καλά τώρα;»

«Ναι. Οι γονείς του είπαν ότι ήταν πολύ άρρωστος για ένα διάστημα, αλλά εδώ και αρκετούς μήνες η αρρώστια βρίσκεται σε ύφεση».

«Ωραίο μέρος για καλοκαιρινή δουλειά».

Χαμογέλασα.

«Καλύτερο από τη βιβλιοθήκη».

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί.

«Υπάρχουν, στ' αλήθεια, χίλια διακόσια νησιά εκεί κάτω;» ρώτησα. Είχα μετρήσει μόλις τρία, τέσσερα, σπαρμένα στο

νερό σαν γιγάντια κομμάτια από παζλ. Περίμενα απάντηση. «Μικ;»

«Πώς; Α, ναι, πάνω κάτω. Μόνο τα διακόσια κατοικούνται, αλλά η ταχύτατη αξιοποίηση φέρνει μεγάλες αλλαγές. Κάθε μήνα ανοίγει ακόμα ένα ξενοδοχείο ή τουριστικό θέρετρο», πρόσθεσε καγχάζοντας. «Όλοι θέλουν ένα κομμάτι του Παραδείσου».

Ο Μικ έτριψε ξανά το στήθος του και αφήνοντας το πηδάλιο τέντωσε το αριστερό χέρι. Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ένας μορφασμός πόνου, ενώ ο ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό του.

«Αισθάνεσαι καλά;» τον ρώτησα.

«Ναι, δεν είναι τίποτα. Πρώτη φορά με πιάνει τόσο άσχημη καούρα».

Έχωσε άλλες δυο αντιόξινες παστίλιες στο στόμα και τσαλάκωσε την άδεια συσκευασία.

Άρχισα να ανησυχώ.

«Θέλεις να ειδοποιήσω κάποιον; Αν μου δείξεις πώς να χειριστώ τον ασύρματο, μπορώ να καλέσω οποιονδήποτε μου πεις».

«Όχι, μόλις αρχίσει η επίδραση των αντιόξινων θα συνέλθω». Πήρε βαθιά εισπνοή και μου χαμογέλασε. «Πάντως, σ' ευχαριστώ».

Για ένα διάστημα φαινόταν καλύτερα, αλλά δέκα λεπτά αργότερα σήκωσε το δεξί χέρι από το πηδάλιο και έτριψε τον αριστερό ώμο. Ο ιδρώτας έσταζε απ' τα μηνίγγια του. Ανάσαινε λαχανιασμένα και αναδεύτηκε στο κάθισμά του σαν να μη βουλευόταν. Η ανησυχία μου μετατράπηκε σε απροκάλυπτο πανικό.

Ο Τι Τζέι ξύπνησε.

«Άννα», είπε δυνατά για να ακουστεί η φωνή του πάνω

από το βουητό της μηχανής, κι εγώ στράφηκα προς το μέρος του. «Κοντεύουμε;»

Έλυσα τη ζώνη και πήγα να καθίσω πλάι του. Επειδή δεν ήθελα να φωνάζω, έσκυψα κοντά του και είπα:

«Άκουσέ με, είμαι σχεδόν σίγουρη ότι ο Μικ παθαίνει έμφραγμα. Έχει πόνο στο στήθος και απαίσια όψη, ωστόσο ισχυρίζεται ότι φταίει η καούρα στο στομάχι».

«Τι, Είσαι σίγουρη;»

Συγκατένευσα.

«Ο πατέρας μου έπαθε πέρσι σοβαρό έμφραγμα και αναγνωρίζω τα συμπτώματα. Πιστεύω ότι φοβάται να παραδεχτεί πως κάτι τού συμβαίνει».

«Κι εμείς; Μπορεί να συνεχίσει να πιλοτάρει;»

«Δεν ξέρω».

Μαζί με τον Τι Τζέι πλησιάσαμε στο πιλοτήριο. Ο Μικ έσφιγγε τις δυο γροθιές πάνω στο στήθος του και είχε κλείσει τα μάτια. Τα ακουστικά του ήταν στραβοβαλμένα και το πρόσωπό του είχε γίνει σταχτί.

Λύγισα τα γόνατα και στάθηκα δίπλα του έντρομη.

«Μικ», είπα με επιτακτική φωνή. «Πρέπει να καλέσουμε σε βοήθεια».

Ο Μικ συγκατένευσε.

«Πρώτα θα προσθαλασσωθούμε και μετά ένας από σας θα αναλάβει τον ασύρματο», είπε ξέπνοα μιλώντας με δυσκολία. «Φορέστε σωσίβιο. Βρίσκονται στο ντουλάπι δίπλα στην πόρτα. Μετά καθίστε στις θέσεις σας και προσδεθείτε. Εμπρός!» πρόσθεσε μορφάζοντας απ' τον πόνο.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και στο σώμα μου κυλούσε η αδρεναλίνη. Σπεύσαμε στο ντουλάπι και αναζητήσαμε τα σωσίβια.

«Γιατί μας είπε ότι πρέπει να φορέσουμε σωσίβιο, Άννα;

Το υδροπλάνο αυτό δεν έχει πλωτήρες; Έχουν κάποιο πρόβλημα;»

Επειδή φοβάται μήπως δεν προλάβει να προσθλασώσει εγκαίρως το αεροσκάφος.

«Δεν ξέρω, ίσως αυτή να είναι η συνηθισμένη διαδικασία. Θα προσθλασωθούμε καταμεσής του ωκεανού».

Βρήκα τα σωσίβια γιλέκα σφηνωμένα ανάμεσα σ' ένα κυλινδρικό βαρελάκι, που έγραφε «ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΙΚΗ ΛΕΜΒΟΣ», και σε μερικές κουβέρτες.

«Πάρε», είπα δίνοντας ένα στον Τι Τζέι και φορώντας το δικό μου.

Καθίσαμε στις θέσεις μας και δέσαμε τις ζώνες. Τα χέρια μου έτρεμαν τόσο που δεν το κατάφερα με την πρώτη.

«Αν χάσει τις αισθήσεις του, θα του κάνω αμέσως μαλάξεις στο στήθος. Εσύ, Τι Τζέι, θα αναλάβεις τον ασύρματο, πρέπει να ανακαλύψεις πώς δουλεύει. Σύμφωνα;»

Το αγόρι έγεννε καταφατικά ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του.

«Ναι, μπορώ να το κάνω».

Κρατήθηκα σφιχτά από τα μπράτσα του καθίσματός μου και κοίταξα έξω την κυματιστή επιφάνεια του ωκεανού, που ολοένα ζύγωνε. Ξαφνικά όμως, αντί να μειώσουμε ταχύτητα, αρχίσαμε να κατεβαίνουμε απότομα ολοταχώς. Στρέφοντας το βλέμμα στο πιλοτήριο, είδα ότι ο Μικ είχε γείρει πάνω στο πηδάλιο και δε σάλευε. Έλυσα τη ζώνη και όρμησα στο διάδρομο.

«Άννα!» φώναξε ο Τι Τζέι. Προσπάθησε να με κρατήσει από την άκρη της μπλούζας, αλλά τα χέρια του γλίστρησαν.

Προτού φτάσω στο πιλοτήριο, ο Μικ τινάχτηκε πίσω στο κάθισμά του εξακολουθώντας να κρατάει το πηδάλιο, καθώς ένας δυνατός σπασμός τράνταζε το στήθος του. Η μύτη

του αεροσκάφους σηκώθηκε απότομα και πέσαμε στο νερό πρώτα με την ουρά, χτυπώντας ξέφρενα πάνω στα κύματα. Η άκρη του ενός φτερού άγγιξε την επιφάνεια του νερού και το υδροπλάνο άρχισε να περιστρέφεται εκτός ελέγχου.

Με την πρόσκρουση έχασα την ισορροπία μου, θαρρείς και κάποιος μου πέρασε μια θηλιά στους αστραγάλους και με τράβηξε απότομα. Άκουσα τζάμια να σπάζουν κι ένιωσα ότι πετούσα. Αμέσως μετά με κατέκλυσε δυνατός πόνος και το αεροπλάνο διαλύθηκε.

Βούτηξα στον ωκεανό καταπίνοντας νερό. Ένιωθα εντελώς χαμένη, αλλά το σωσίβιο με βοήθησε να ανεβώ σιγά σιγά στην επιφάνεια. Το κεφάλι μου βγήκε απ' το νερό και άρχισα να βήχω ακατάσχετα, προσπαθώντας να βγάλω το νερό και να αναπνεύσω.

Τι Τζέι! Ω Θεέ μου, πού είναι ο Τι Τζέι;

Τον φαντάστηκα παγιδευμένο στο κάθισμα του υδροπλάνου, ανήμπορο να λύσει τη ζώνη, κι άρχισα να κοιτάζω γύρω μου το νερό τυφλωμένη από τον ήλιο, φωνάζοντας απεγνωσμένα το όνομά του. Κι ενώ άρχιζα να πιστεύω ότι πνίγηκε στα σίγουρα, ο Τι Τζέι αναδύθηκε στην επιφάνεια, βήχοντας και φτύνοντας νερό.

Κολύμπησα προς το μέρος του, έχοντας στο στόμα τη γεύση του αίματος, ενώ το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει. Όταν έφτασα τον Τι Τζέι, τον άδραξα απ' το χέρι και προσπάθησα να του πω πόσο ευτυχισμένη ήμουν που σώθηκε, όμως δυσκολευόμουν να μιλήσω καθαρά και κάθε τόσο βυθιζόμουν σε μια συγκεχυμένη ομίχλη.

Ο Τι Τζέι μου φώναζε να ξυπνήσω. Θυμάμαι τα ψηλά κύματα, θυμάμαι ότι ήπια κι άλλο νερό και μετά τίποτα.

Τι Τζέι

Το θαλασσινό νερό άφριζε γύρω μου σκεπάζοντας τη μύτη μου, εισχωρώντας στα μάτια μου, κατεβαίνοντας στο λαρύγγι μου. Μου ήταν αδύνατον να αναπνεύσω δίχως να πνίγομαι. Η Άννα κολύμπησε προς το μέρος μου κλαίγοντας και φωνάζοντας. Αιμορραγούσε. Μ' έπιασε απ' το χέρι και προσπάθησε να μου μιλήσει, αλλά μπέρδευε τα λόγια της και δεν έβγαζα άκρη. Το κεφάλι της ταλαντεύτηκε και βούτηξε με το πρόσωπο στο νερό. Την τράβηξα απ' τα μαλλιά.

«Ξύπνα, Άννα, ξύπνα!»

Τα κύματα ήταν πανύψηλα, και επειδή φοβήθηκα μήπως απομακρυνθούμε ο ένας απ' τον άλλο, πέρασα το δεξί μπράτσο μου κάτω από το λουρί του σωσιβίου της και την κράτησα κοντά μου. Της σήκωσα το κεφάλι.

«Άννα! Άννα!» *Αχ, Θεέ μου!*

Τα μάτια της παρέμεναν κλειστά και δεν αντιδρούσε. Έχωσα το αριστερό μπράτσο μου κάτω από το δεύτερο λουρί του σωσιβίου της και ξάπλωσα ανάσκελα τραβώντας την να ακουμπήσει στο στήθος μου.

Το ρεύμα μάς απομάκρυνε απ' τα συντρίμια του υδροπλάνου, που βούλιαζαν σταδιακά, ώσπου δεν έμεινε τίποτα. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τον Μικ που ήταν παγιδευμένος στο κάθισμά του.

Άφησα το σώμα μου χαλαρό να επιπλέει, περικυκλωμένος από τα κύματα του ωκεανού. Ήμουν σε κατάσταση σοκ, με την καρδιά να βροντοχτυπάει στο στήθος μου. Προσπάθησα να κρατήσω τα κεφάλια μας έξω απ' το νερό και να μην πανικοβληθώ.

Θα καταλάβουν ότι πέσαμε; Άραγε, μας παρακολουθούσαν στο ραντάρ;

Μάλλον όχι, γιατί δεν ήρθε βοήθεια.

Ο ήλιος έδυσε και ο ουρανός σκοτεινίασε. Η Άννα μουρούριζε ακατάληπτα. Μου φάνηκε ότι ξυπνούσε, αλλά το σώμα της συσπάστηκε και ξέρασε πάνω μου. Τα κύματα ξέπλυναν τον εμετό, αλλά εκείνη έτρεμε και την έσφιξα πάνω μου προσπαθώντας να την ζεστάνω. Παρόλο που το νερό ήταν ζεστό όταν έπεσε το υδροπλάνο, είχα αρχίσει να κρυώνω. Η νύχτα ήταν αφέγγαρη και ελάχιστα διέκρινα τη μαύρη πλέον επιφάνεια του νερού γύρω μας.

Φοβόμουν για καρχαρίες. Ελευθερώνοντας το ένα χέρι, έπιασα την Άννα απ' το πιγούνι και σήκωσα το κεφάλι της απ' το στήθος μου. Είχα νιώσει κάτι ζεστό κάτω από το λαιμό μου, εκεί όπου ακουμπούσε το κεφάλι της. Άραγε, εξακολουθούσε να αιμορραγεί; Προσπάθησα να την συνεφέρω, αλλά αντιδρούσε μόνο όταν τράνταζα το κεφάλι της. Και τότε πάλι δε μιλούσε, μόνο βογκούσε. Δεν ήθελα να την πονέσω, έπρεπε όμως να σιγουρευτώ ότι ήταν ζωντανή. Έμεινε ακίνητη για πολλή ώρα και τότε φρίκαρα, αλλά μετά ξέρασε ξανά και ρίγησε στην αγκαλιά μου.

Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου με βαθιές

εισπνοές και εκπνοές. Χαλάρωσα ξανά το σώμα και, επιπλέοντας ανάσκελα, με την Άννα από πάνω, άφησα να μας παρασέρνουν τα ρεύματα. Τα υδροπλάνα δεν πετούν τη νύχτα, αλλά ήμουν βέβαιος ότι με το πρώτο χάραμα θα έρχονταν να μας σώσουν. Μέχρι τότε όλο και κάποιος θα είχε καταλάβει ότι πέσαμε στη θάλασσα.

Οι γονείς μου δεν ξέρουν καν ότι επιβαίναμε σ' εκείνο το αεροπλάνο.

Οι ώρες περνούσαν και δεν έβλεπα καρχαρίες στο σκοτάδι. Ίσως υπήρχαν και δεν το ήξερα. Εξαντλημένος, αποκοιμήθηκα για λίγο, αφήνοντας τα πόδια να κρεμάσουν αντί να πολεμάω για να τα κρατήσω στην επιφάνεια. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τους καρχαρίες που ίσως διέγραφαν κύκλους από κάτω.

Όταν τράνταξα ξανά την Άννα, εκείνη δεν αντέδρασε. Είχα την εντύπωση ότι ένιωθα το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει, όμως δεν ήμουν σίγουρος. Ακούστηκε ένας δυνατός παφλασμός και τινάχτηκα πάνω. Το κεφάλι της Άννας έπεσε χαλαρά στο πλάι και το τράβηξα πάνω μου. Ο παφλασμός συνεχιζόταν, ακουγόταν σχεδόν ρυθμικός. Σκεπτόμενος ότι δε μας γυρόφερνε μόνο ένας, αλλά πέντε, δέκα, ίσως και περισσότεροι καρχαρίες, γύρισα απότομα. Κάτι πρόβαλλε απ' το νερό, αλλά πέρασαν κάμποσες στιγμές μέχρι να μαντέψω τι ήταν. Ο παφλασμός προερχόταν απ' τα κύματα που χτυπούσαν στην ξέρα ενός νησιού.

Δεν έχω νιώσει μεγαλύτερη ανακούφιση στη ζωή μου, ούτε καν όταν ο γιατρός μάς ανακοίνωσε ότι η θεραπεία πέτυχε και ότι ο καρκίνος μου εξαλείφθηκε.

Το ρεύμα μάς παρέσυρε προς το νησί, αλλά δε θα μας έβγαζε έξω. Αν δεν έκανα κάτι, θα το προσπερνούσαμε.

Τα χέρια μου ήταν περασμένα στο σωσίβιο της Άννας,

επομένως δε γινόταν να τα χρησιμοποιήσω. Συνέχισα να επιπλέω ανάσκελα κλωτσώντας το νερό. Μου έφυγαν τα παπούτσια, αλλά δε μ' ένοιαζε· έπρεπε να τα είχα βγάλει εδώ και ώρες.

Η ξηρά εξακολουθούσε να απέχει καμιά πενηνταριά μέτρα. Διαπιστώνοντας ότι το ρεύμα μάς απομάκρυνε ταχύτατα, αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω το ένα χέρι και βάλθηκα να κολυμπάω πλάγια κρατώντας το πρόσωπο της Άννας πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Σήκωσα το κεφάλι. Κοντεύαμε. Κλωτσώντας ξέφρενα και νιώθοντας τα πνευμόνια μου να καίνε, κολύμπησα με όλες μου τις δυνάμεις.

Φτάσαμε στα ήρεμα νερά της λιμνοθάλασσας στο εσωτερικό της ξέρας, αλλά δε σταμάτησα το κολύμπι παρά μόνο όταν τα πόδια μου πάτησαν στον αμμόδη πυθμένα. Με τις λιγοστές δυνάμεις που μου απέμεναν, έβγαλα την Άννα απ' το νερό, την ακούμπησα στην ακτή κι αμέσως μετά σωριάστηκα πλάι της και έχασα τις αισθήσεις μου.

Με ξύπνησε ο πυρωμένος ήλιος. Το σώμα μου ήταν πιασμένο και έβλεπα μόνο από το ένα μάτι. Ανακάθισα, έβγαλα το σωσίβιό μου και μετά κοίταξα την Άννα. Το πρόσωπό της ήταν πρησμένο και μωλωπισμένο και είχε πληγές στα μάγουλα και στο μέτωπο. Ήταν εντελώς ακίνητη.

Η καρδιά μου σφυροκοπούσε το στήθος μου. Πίεσα τον εαυτό μου να απλώσω το χέρι και να το ακουμπήσω στο λαιμό της. Ήταν ζεστή. Όταν ένιωσα το σφυγμό της, με πλημμύρισε ανακούφιση για δεύτερη φορά. Ήταν ζωντανή, αλλά δεν είχα ιδέα από τραυματισμούς στο κεφάλι πέρα από τη διαπίστωση του γεγονότος. Κι αν δε συνερχόταν;

Την ταρακούνησα μαλακά.

«Άννα, μπορείς να μ' ακούσεις;»

Δεν αντέδρασε, γι' αυτό την ταρακούνησα πάλι.

Περίμενα να ανοίξει τα μάτια. Είχε φοβερά μάτια, μεγάλα και γκριζογάλανα. Ήταν το πρώτο που πρόσεξα, όταν την γνώρισα. Είχε έρθει στο διαμέρισμά μας για να μιλήσει με τους γονείς μου, και είχα νιώσει αμηχανία επειδή αυτή ήταν όμορφη, ενώ εγώ ήμουν κοκαλιάρης και φαλακρός, είχα μια όψη σκατά.

Έλα, Άννα, άφησέ με να δω τα μάτια σου.

Την τράνταξα πιο δυνατά και μόνο όταν τα άνοιξε κατάλαβα πως τόση ώρα κρατούσα την ανάσα μου.